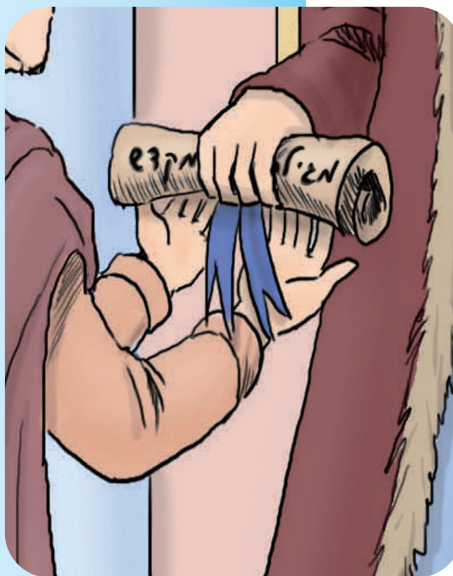

סדר נשים | מסכת יבמות ס"ב-ס"ח | שבת פרשת בדר (בישראל) / פרשת אמור (בחור"ל) | ז"צ אייד תשפ"ב (14-8 מאי 2022)
Seder Nashim | Masechet Yevamot 62-68 | Shabbat Parashat Behar (Israel) / Parashat Emor (Chu"l) | 7-13 Iyaar (May 8-14)

Daf 62: THE TEMPLE SCROLL

Following *Matan Torah* (giving of the Torah), God said to Moshe Rabbeinu: **"You stand here now with Me, and I will give you all the commandments — the statutes and the ordinances — those which you will teach, so they observe them in the land that I am giving them to possess"** (*Devarim* 5:28). On that occasion, God transmitted a unique scroll to Moshe Rabbeinu that contained all the dimensions for the construction of the *Beit HaMikdash*, i.e., its height, length, and breadth, as well as the size of its *azarah* (courtyard). Moshe Rabbeinu handed this scroll down to Yehoshua ben Nun, who turned over the scroll to the next generation, until it reached King David, who dug the foundations for the *Beit HaMikdash* but did not build it. Subsequently, King David gave the scroll to his son, King Solomon, who studied the scroll thoroughly, and built the *Beit HaMikdash* according to the proper specifications.

דף ס"ב: מגילת בית המקדש

לאחר מתן תורה אמר למשה רבנו: **"ואתה פה עמד עמדי, ואדברה אליך את כל המצוה והחקים והמשפטים אשר תלמדם, ועשו בארץ אשר אנכי נתן להם לרשתה"**. באותו מעמד הקב"ה מסר למשה רבנו מגלה מיוחדת שבה נכתב איך לבנות את בית המקדש. מה גבהו, מה ארכו ומה רחבו, ואת גדל השטח של העצרה, הלא היא חצר בית המקדש משה רבנו מסר את המגלה ליהושע בן נון. והוא מסר את המגלה לדור הבא עד שהיא הגיעה לדוד המלך, שחפר את היסודות לבית המקדש, אך לא בנה אותו ולכן הוא מסר את המגלה לבנו שלמה המלך, שלמד היטב את המגלה וכך בנה את בית המקדש.

Daf 63: THE "CHABARIM"

During Amoraic times, there were idolatrous priests in Persia who were called **"chabarim"**. In the days of Rabbi Yochanan, Persia took control over *Bavel* (Babylonia) as well. The *chabarim* were wicked and did not respect the Jews, unlike the Babylonians who had ruled until that point and had shown the Jews respect. Rabbi Yochanan lamented over the many yeshiva students in *Bavel*, who from that point onward would suffer hardship at the hands of the *chabarim*. Moreover, the *chabarim* did not restrain themselves and imposed numerous [evil] decrees upon the Jews. Among other their mandates, the *chabarim* forbade consumption of meat from halachically slaughtered animals (i.e., *shechita*).

Chabarim were worshippers of "fire," and they had a law which prohibited the kindling of fire in any house, except for in their places of idol worship. In those days, because it was dangerous to light Chanukah candles in the entranceways and windows of houses, *Chachamim* ruled it permissible to light Chanukah candles inside the home.

דף ס"ג: ה"חברים"

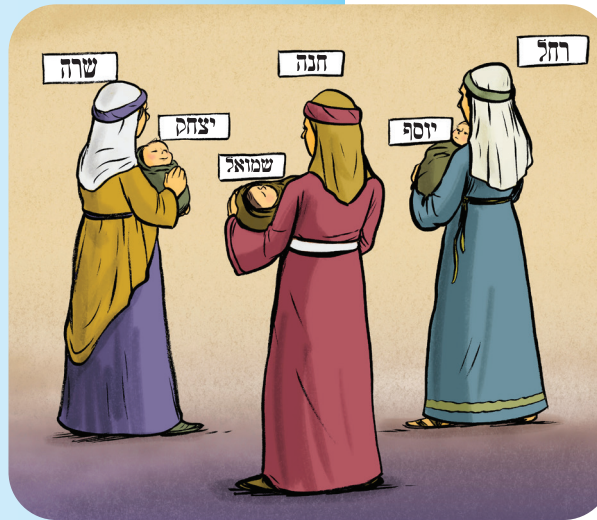
בתקופת האמוראים היו בפרס **חברים** עובדי אלילים שנקראו **"חברים"**. בימי רבי יוחנן הם קבלו את השלטון גם בבבל. החברים היו רשעים, ולא כבדו את היהודים, כפי שהבבלים, ששלטו עד אז, כבדו את ישראל. רבי יוחנן הצטער על בני הישיבות הרבות שבבבל, שמעטת יסבלו צרות מהחברים. ובאמת החברים לא התאפקו וגזרו גזרות על היהודים. בין היתר הם גזרו שאסור לאכל בשר של בהמה שנשחטה.

העבודה זרה של החברים הייתה ה"אש", והיה להם חק שביום חג שלהם אסור להדליק אש בשום בית, רק בבית העבודה זרה שלהם. לכן, באותם ימים היה מסכן להדליק נרות חנכה בפתחים ובחלונות הבתים ותקנו חכמים שאפשר להדליק נרות חנכה בתוך הבית.

Daf 64: THE CURATIVE POWER ON ROSH HASHANAH

דף ס"ד: סגולה מיוחדת בראש השנה

Rosh HaShanah is considered an auspicious time for those who have not yet merited having children to beseech God to grant them offspring. God hears those prayers and decrees that they should have children. **The Gemara relates the stories of three righteous and barren women who prayed on *Rosh HaShanah* and had their prayers were answered.** Sarah Imeinu prayed and gave birth to Yitzchak Avinu. Rachel Imeinu petitioned God and gave birth to Yosef the Tzadik (righteous). Chanah begged God and gave birth to Shmuel the Prophet.

יום ראש השנה מסגל לקבל תפלות של אנשים שלא זכו לילדים, והקב"ה גוזר שיהיו להם ילדים. הגמרא מספרת ששלוש נשים צדקניות שהיו עקרות, שלא היו להן ילדים, התפללו ותפלתן התקבלה בראש השנה. שרה אמנו, התפללה וילדה את יצחק אבינו. רחל אמנו, התפללה וילדה את יוסף הצדיק. חנה התפללה וילדה את שמואל הנביא.

On the first day of *Rosh Hashanah*, we read the Torah from *Parashat Vayera* about the birth of Yitzchak. The *Haftarah* we read is from the prophet Shmuel about how Chanah ascended to the *mishkan* (tabernacle) weeping, to pray for the privilege of giving birth to a baby boy.

ביום הראשון של ראש השנה. בספר התורה קוראים בפרישת וירא את הפסוקים המספרים על לידתו של יצחק, ובהפטרה קוראים בנביא בספר שמואל, על חנה שעלתה להתפלל במשכן בבכי, כי תזכה להוליד ילד.

Daf 65: SO AS NOT TO EMBARRASS

דף ס"ה: כדי שלא יתביש

A Jew who sees a fellow Jew about to commit a transgression is obligated to inform his fellow that it is prohibited to do the act in question. He should encourage his fellow to return to his proper senses. How should a person deliver a rebuke? **It is prohibited to deliver a rebuke to someone in front of other people, as that would cause embarrassment.** Rather, rebuke must be conveyed quietly and gently, accompanied by the explanation that caution was being communicated with the person's best interest in mind — so that person would merit Gan Eden, and would not, Heaven forbid, warrant punishment. Rabbi Shimon Elazar added: A person should refrain from offering a rebuke if they already know in advance that the person about to commit a transgression will not heed their admonition.

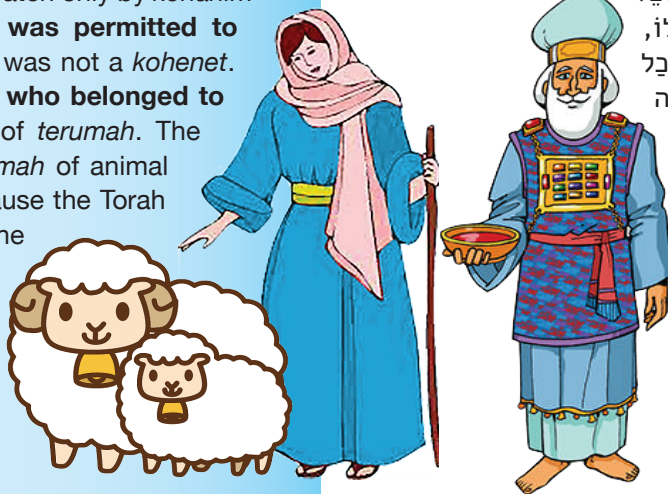

יהודי שרואה את חברו עומד לעבר עברה, חייב להודיע לו שאסור לעשות זאת ולנסות להחזיר אותו למוטב. איך מוכיחים? **אסור להוכיח את השני בפני אנשים אחרים, כדי שלא יתביש,** אלא בשקט בשקט ובצדינות, מסבירים לו כי רוצים בטובתו, שיזכה לגן עדן ולא יענש, חלילה. רבי שמעון בן אלעזר אומר, כי אין להוכיח אם יודעים מראש שעובר העברה לא ישמע לתוכחה.

Daf 66: WHO IS ENTITLED TO PARTAKE OF TERUMAH?

The seventh *perek* (chapter) of *Masechet Yevamot*, titled: "Widow of the *Kohen Gadol*" — primarily deals with the *halachot* regarding the partaking of *terumah* (priestly gifts). Produce remitted as *terumah*, and given to the *kohen*, became the *kohen's* property and could lawfully be eaten only by *kohanim* and their families. **The *kohen's* wife was permitted to partake of *terumah***, even though she was not a *kohenet*. **An *eved Can'ani* (Canaanite servant) who belonged to the *kohen* was permitted to partake of *terumah***. The *kohen* was also permitted to give *terumah* of animal fodder to **animals in his domain**, because the Torah stipulates *terumah* may be eaten by the *kohen* and any entity that belongs to him. Therefore, the animals of *kohen* are entitled to partake of *terumah*.

דף ס"ו: מי אוכל תרומה?

הפרק השביעי של מסכת יבמות - פרק "אלמנה לכהן גדול" - עוסק בעיקר בהלכות אכילת התרומה. התרומה שנותנים לכהן מהפרות, שייכת לכהן ורק לכהנים מותר לאכל ממנה. גם אשתו של הכהן יכולה לאכל תרומה, אפילו שהיא אינה כהנת. גם עבד כנעני ששייך לכהן אוכל בתרומה, ואפילו לבהמה ששייכת לו, רשאי הכהן לתת תרומה שהיא מאכל בהמה, כי התורה קובעת שהתרומה מתרת לאכילה לכהן ולכל מה ששייך לו. לכן גם הבהמה שלו אוכלת תרומה.

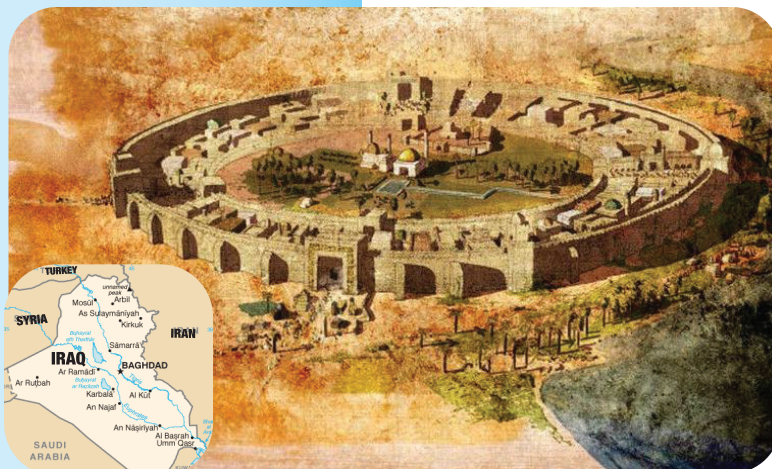
Daf 67: THE AMORA RAV HANA OF BAGHDAD

The Talmud relates statements made by an amora named **Rav Hana Bagdata'a**. Why was the epithet "*Bagdata'a*" (Baghdad) added to his name?

Rashi suggests two reasons:

- 1) Rav Hana possessed expert knowledge of rabbinic *Aggadah* and, therefore, was called "*Bagdata'a*," i.e., [proficient] in *Aggadah*.
- 2) Rav Hana hailed from the city of **Baghdad**, in *Bavel* (Babylonia), and due to the identity of his hometown he was appropriately nicknamed "*Bagdata'a*."

Rav Hana was a disciple of Shmuel, and the Talmud cites several *halachot* which Rav Hana taught in the name of Shmuel.

דף ס"ז: האמורא רב חנא בגדתא

התלמוד מביא דברים שאמר אמורא בשם רב חנא בגדתא. שמו של אמורא זה היה רב חנא. מדוע הוסיפו וקראו לו גם 'בגדתא'?

רש"י כותב שתי סבות:

- א. כי היה בקיא באגדות חז"ל, ועל שם כך קראו לו "בגדתא" מלשון אגדות.
- ב. רב חנא היה מהעיר בגדד שבבבל, ועל שם עירו בגדד כנה "בגדתא".

רב חנא היה תלמידו של שמואל ויש בתלמוד הלכות אחדות שאומר רב חנא בשם שמואל.

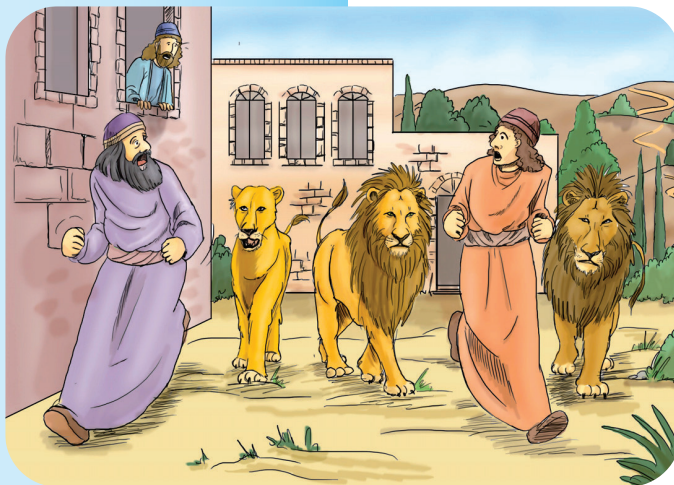

Daf 68: SAMARITANS

דף ס"ח: הכותים

The *Kutim* (Samaritans) were a group of people, some of whom came from the ancient city of *Kutha* and were therefore called "*Kutim*." The *Kutim* were deemed "*pesulei chitun*" (ineligible for marriage), i.e., people whom it is halachically forbidden to marry. Many years ago, King Shalmaneser of Assyria exiled the *Kutim* to *Shomron* (Samaria) in *Eretz Yisrael*. The *Kutim* settled in *Shomron*. After God saw them committing transgressions and behaving improperly, He sent lions to frighten them. When the *Kutim* saw the lions, they swiftly chose to convert [to Judaism].

What type of *gerim* (converts) were the *Kutim*? The *tanna'im* disagreed about the status of the *Kutim*. **Some said** the *Kutim* did not truly want to convert, and they only converted out of fear. **Others say**, when the *Kutim* saw God's power, they decided to convert and become Jews, out of love and personal desire. Years later, the *Kutim* once again began to behave inappropriately and, since that time, everyone treats them as non-Jews.

הכותים הם קבוצת אנשים שחלק מהם הגיעו מן העיר כוּתָּה, ולכן הם בָּנוּ "כוּתִּים". הם היו "פְּסוּלֵי חֵתוּן", אנשים שאסור להתחתן אִתָּם. לִפְנֵי שָׁנִים רַבּוֹת, הִגְלָה אוֹתָם שְׁלֹמֶנֶסֶר מֶלֶךְ אַשּׁוּר אֶל הַשּׁוֹמְרוֹן שְׁבָאֲרָץ יִשְׂרָאֵל. הֵם הִתְיַשְׁבוּ בְּשׁוֹמְרוֹן, וּבְשֶׁהֱקַב־הָ רָאָה שֶׁהֵם עוֹשִׂים עֲבֵרוֹת וְאֵינָם מִתְּנַהֲגִים כְּרָאִי, הוּא שָׁגַר אֲרִיּוֹת שֶׁהִפְחִידוּ אוֹתָם. בְּשֶׁהֲכוּתִים רָאוּ אֶת הָאֲרִיּוֹת הֵם הִתְגִּירוּ.

איזה סוג גרים הם היו? בְּכָד נִחְלָקוּ הַתַּנָּאִים. יֵשׁ אוֹמְרִים, כִּי לֹא רָצוּ לְהִתְגִּיר בְּאֵמֶת, וְרַק מִרַב פֶּחַד הֵם הִתְגִּירוּ. יֵשׁ אוֹמְרִים, כִּי כִשְׂרָאוּ אֶת כַּחוֹ שֶׁל הֶקֶב־הָ הַחֲלִיטוּ לְהִתְגִּיר וְלִהְיוֹת יְהוּדִים מֵאֵהָבָה וּמִרְצוֹן. שָׁנִים אַחֵר כֵּד, שָׁבוּ הַכוּתִּים לְהִתְנַהֵג שְׁלֵא כְּשׁוֹרָה, וּמֵאֲזַז כָּלֶם מִתִּיחָסִים אֲלֵיהֶם כְּמוֹ אֶל גּוֹיִם.

D'VAR TORAH: PARASHAT BEHAR

דבר תורה: פרשת בהר

The *mitzvah* of *shmitat karka'ot* (letting the land lie fallow) seemingly weakens the grasp of *Am Yisrael* on its land. As long as *Am Yisrael* continues to work the land, e.g., plowing, sowing, and reaping, it is clear to everyone that this land belongs to us. During the *shemita* year, however, we abandon the land and refrain from working it — and by doing so, thereby ostensibly harm and or lose our hold over it. However, the opposite is true. One of the reasons for *mitzvat shemita* is to strengthen the understanding that the land does not belong to us, but to God — "For I have all the land." When we refrain from working the land, we acknowledge and communicate that the owner of the land is God, and this actually reinforces our rights as owners of the land; that which was promised our ancestors and given to us.

מִצְוֹת שְׁמִטַּת הַקֶּרְקָעוֹת גּוֹרֶמֶת לְכַאוֹרָה לְהַחֲלִשׁת הָאֲחִיזָה שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל בְּאֶרְצוֹ. כִּל עוֹד שֶׁאֲנַחֲנוּ עוֹבְדִים בְּאֲדָמָה-חוֹרָשִׁים, זֹרְעִים וְקוֹצְרִים- בְּרוּר לְכָל שֶׁהָאֲדָמָה הַזֹּאת שֶׁלָּנוּ. אוֹלָם, בְּשָׁנַת הַשְׁמִטָּה אֲנוּ מְפַקְדִּים אֶת הָאֲדָמָה וְנִמְנָעִים מִלְּעוֹבְדָה- וּבְכָד לְכַאוֹרָה פּוֹגְעִים וּמַאֲבִדִים אֶת אֲחִיזַתֵּנוּ בָּהּ. אֲךָ הַהֶפֶךְ הוּא הַנִּכּוֹן. אֶחָד הַטְּעָמִים שֶׁל מִצְוֹת הַשְׁמִטָּה הוּא כִּדִּי לַחֲזֹק אֶת הַהִבָּנָה שֶׁהָאֶרֶץ לֹא שִׁיבֶת לָנוּ אֶלָּא לַקֶּב־הָ- "כִּי לִי כָּל הָאֶרֶץ". בְּאֲשֶׁר אֲנוּ שׁוֹבְתִים מִלְּעוֹבְדָה אֲנַחֲנוּ מוֹדִים וּמְלַמְדִים כִּי בְּעֲלֵי הָאֶרֶץ הוּא הַקֶּב־הָ- וְכֵן דּוֹקָא מְחֻזָּקִים אֶת זְכוּתֵנוּ וְקִיּוּמֵנוּ בָּהּ שֶׁכֵּן בְּעֲלֵי הָאֶרֶץ- הוּא שֶׁהִבְטִיחָה לְאַבוֹתֵינוּ וּנְתַנָּה לָנוּ.